

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNAVÄNNEN

JUBILEUMSÅRGÅNG

N:o 43

26 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

30 årg.

1913.

Moses

födelse, räddning och fostran.

2 Mos. 1: 1-10.

Vi minnas från föregående text, huru hemmen hos Israels barn under förtryckets tider i Egypten gjordes goda och älskliga genom den inbördes kärleken mellan man och hustru, mellan föräldrar och barn. Ett sådant älskligt hem hade de två byggt, som omtalas i vår text. De voro båda av Levi släkt, och deras hem stod i närheten av Nilen. I detta hem växte en flicka upp, som hette Mirjam, och nu föddes där även en son, som vi i vår bibel lärt oss känna under namnet Moses.

Konungen på Egyptens tron vid denna tid synes ha varit en grymmare tyrann än Herodes, som mördade gossebarnen i Betlehem och grymmare än Kristian tyrann, som vi lärt känna av vårt lands historia. Ty denne Farao hade befallt, att alla nyfödda gossebarn i hela Israel skulle kastas i Nilfloden för att dö.

Under denna hemska tid föddes Moses. Konungens påbud var,

att han skulle dö, men moderskärleken ville, att han skulle leva. Detta var också Guds vilja. Modern dolde sitt barn tre månader i hemmet. Och när detta icke kunde fortgå längre, då lade hon barnet i en rörkista och satte den ut i Nilen, men hon trodde alltjämt att barnet skulle leva, och det ville ju också Gud. Därför vakade hans öga över barnet, och han sände Faraos dotter som en räddande ängel att hämta upp den lille, och hon blev hans fostermoder. Ja, Gud styrde ju om det så, att gossen kom åter till sitt eget föräldrahem för att där fostras under sin barndom och under sin första ynglingatid. Gud ville det så, och därför blev det så.

Det var nödvändigt för Moses, som en gång skulle varda Israels räddare ur trälomslandet och dess anförare under färden till löfteslandet, att själv erhålla en utomordentligt god uppfostran. Sin första fostran fick han i föräldrahemmet.

Det är en oändligt stor lycka för ett barn att få växa upp i ett troende hem och erhålla sin första ledning på livets väg av gudfruktiga föräldrar. Denna lycka beskärdes Moses. Hans moder fick lära honom att knäppa sina händer i bön till himmelens Gud. Hon fick lära honom tro på den allsmäktige och att hålla sig till den osynlige, såsom hade han sett honom. Och av sin fader fick han lära sig Herrens sanning, så långt den var känd. Han fick sitta på sin faders knä och höra berättelsen om huru Gud skapat himmel och jord och allt vad i dem är. Han fick höra berättas om paradiset lustgård och om syndafallet. Han fick lyssna till de gamla arvsägnerna om Guds ledning med människornas öden och berättelserna om patriarkerna och deras liv med Gud. Och dessa berättelser ville han höra om och om igen, och de fastnade kvar i gossens och ynglingens själ och

minne. De blevo till vägledning för hans liv i rättfärdighet, och han fick längre fram i tiden, sedan han blivit en Guds profet och en Herrens förtrogne, nedskriva urtidens och patriarkernas historia jämte de uppenbarelser han själv mottog från Herren. Allt detta hava vi i bibelns fem första böcker, moseböckerna.

Sedan Moses fått mottaga den uppfostran föräldrarna kunde ge honom i hemmet och han blivit en fullvuxen yngling, kom han såsom fosterson till Faraos dotter till hovet. Här började nu en ny fostringstid för Moses. Här blev han nu delaktig av den visdom och de kunskaper, som Egyptens lärde kunde ge honom. Och detta var ej småsaker, ty egyptierna stodo på en ganska hög bildningsgrad. De kunde skriva, läsa och räkna. De voro framstående i byggnadskonst och i lantbruk samt drevo en vidsträckt handel och köpenskap. Att få insikt i dessa världsliga saker var av stor betydelse för den blivande ledaren av Herrens folk.

Till sist får Moses en fyrtio-årig fostran i Midians land. Här blev han gift med en dotter till prästen Jetro. Hans hustru hette Sippora, och hon födde honom en son, som han kallade Gersom. Här under sina vandringar såsom herde för sin svärfaders hjordar, fick Moses träda i en personlig och innerlig förening med Gud. Han gick här i Guds skola och blev en god och framstående karaktär, en man, som kunde användas av Gud i hans egen tjänst.

Ar du lika lyckligt lottad, som Moses var i sin barndom, att äga troende föräldrar, som lära dig bedja till Gud och att vandra på hans vägar, då bör du på dina knän tacka Gud för en sådan mor, en sådan far, samt bedja om nåd att bliva ett gott och fromt barn.

Men så vet jag ock, att du får besöka en skola, där du kan få lära dig mycket gott och nyttigt för livet. Se

till, att du värderar undervisningen, så du blir en kunskapsrik människa, som duger till något, när du blir stor.

Och först och sist bör du gå i Jesu

Kristi skola, så att du blir en fin, kärleksfull och god människa, som kan användas i Guds tjänst.

J. B. Gauffin.

En stötesten

En berömd man ville en gång giva dem som bodde i närheten av hans slott en god lärdom. Han lät lägga en stor sten mitt på landsvägen.

Iceke långt därefter kom en man, som körde ett par oxar.

“Det är då skamligt att lägga en så stor sten mitt på vägen“, muttrade han för sig själv, “jag skulle gärna vilja veta, vem som gjort det.“ Han lät emellertid sina oxar gå omkring, och stenen fick ligga kvar.

Så kom en resande och åkte vägen fram.

“Nog har jag sett mycket i mitt liv“, sade han, “men den som har rullat en så stor sten mitt i vägen, han skulle tvingas att komma hit och rulla den tillbaka igen, det är min tanke om saken.“

Därpå kom en soldat gående framåt vägen. Han sjöng en munter sång, och sabeln vid hans sida glänste i solskenet. Men han satte näsan i vädret så högt, att han icke såg stenen utan sprang rakt emot den och föll över sabeln. Han mumlade något om att rapportera det till högre ort, men i alla fall gick han vidare.

Där kommo många flera; alla knotade de, men gingo förbi, och sålunda fick stenen ligga en hel vecka.

Då skickade den berömde mannen bud till sina grannar och sina underlydande, att de skulle möta honom vid stenen på landsvägen. De kommo, och han sade till dem:

“Det är jag, som lät lägga stenen på vägen, och jag gjorde det i en bestämd avsikt. Jag har hört många klagomål och mycket knot över den, men ingen har gjort sig besvär att söka få bort den; nu vill jag själv göra det.“

Han rullade bort stenen, och se — därinunder låg en börs, alldeles full med nya guldmynt, och på börsen stod: “Till den, som skaffar bort stenen.“

“Tagen bort stenarna från mitt folks väg“, säger Herren genom Esaias. Klaga icke, förargas icke över de stötestenar, som ligga i vägen, utan vältra dem tyst åt sidan. Det skall föra med sig välsignelse både till eder själva och till andra. Tålmod och bön äro två kraftiga armar att skaffa bort stenar med. Genom Guds ande kunna vi bryta väg för andra, och vår lön skall bliva stor.

Genom Tyskland.

Med flera bilder.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Rhein låg där bred och blänkande, krusad av en svag sommarvind, och solen strödde sitt glitter över vågkammarna. Vi hade hört så mycket berättas om en tur på Rhein, och nu skulle vi själva få vara med om en sådan och se de beröm-

da Rheinstränderna med deras många minnen från längesedan svunna tider.

Flodens stränder började strax vi lämnat Mainz att stiga mot höjden och bilden ordentliga randberg, som för våra blickar envist dolde landskapet i övrigt. Men

MONUMENT ÖVER KEJSAR WILHELM I I KOBLENZ.

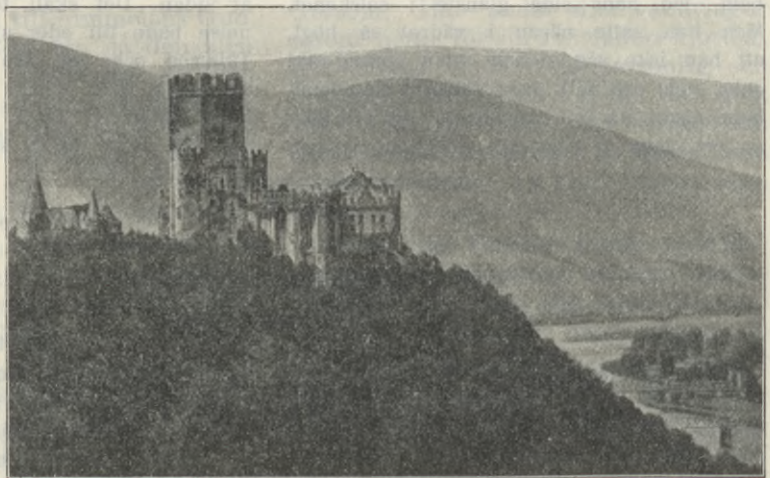
i allmänhet fanns närmast floden så mycken jämn mark, att där var utrymme för en mängd byar och städer samt på båda stränderna för landsväg och järnväg, som sammanband de skilda orterna med varann.

Vår stora, eleganta ångare var fylld till sista plats av folk från många land. Det hördes på deras tungomål. Men sedan de tagit plats vid de många små borden och fått något att stilla törst och hunger med, blev det tyst runt omkring oss. Allas ögon voro upptagna av att beskåda det underbara panorama, som rullades upp framför oss alltefter som "Kaiser Wilhelm II" gled fram utför floden.

Litet emellan går ångaren förbi en vacker by med sin kyrka. En mängd åldriga hus ligga inbäddade och halvt gömda av en

sagoliknande växtlighet. Men i ett nu drages blickarna bort från byn på högra stranden till en ännu vackrare på den vänstra. Men nu gå vi förbi en ö, så fager som lycksalighetens, med sitt vita sagoslott smykat med klängrosor och murgröna och inbäddat i en mjuk, svällande bädd av grönska. Men just som vi äro i färd med att tänka på, huru

gott de där människorna ha det på sagoön, står där en gammal riddarborg med torn och tinnar på en hög och otillgänglig klippa och drager till sig allas uppmärksamhet. "Vad heter den där?" viskas runt omkring oss, men snart har man funnit namnet genom den ypperliga karta eller "Panorama över Rhein", som var och en förut skaffat sig eller ock köpt i ångarens egen boklåda. Ty sådan fanns naturligtvis ombord på en ån-

BORGEN LAHNECK.

gare, sådan som Kaiser Wilhelm II.

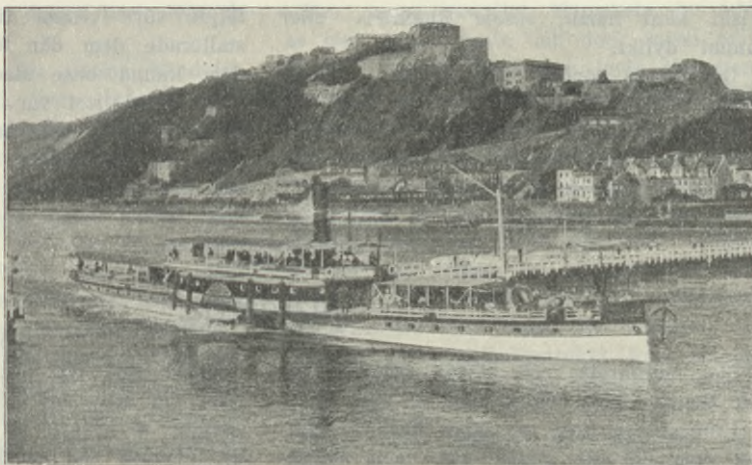
Där på stranden dyker upp en större by, som liknar en stad. Ångaren saktar farten och lägger till vid den lilla stadens brygga för att sätta i land ett sällskap resenärer, som kanske hyrt en villa i närheten för att bo en tid i denna välsignade nejd.

Vid Rüdesheim stiga många av båtten. Det namnet

är känt över hela världen för det goda vin, som växer här och som pressas och sändes ut över hela jorden.

Strax norr om Rüdesheim har på en hög platå, Niederwald, rests ett nationalmonument till förhålligande av det segerrika, tyska folket. Monumentet har jättelika mått och synes vida omkring. Från Rüdesheim går en bergbana upp till plattan och monumentet, men dit upp går ock en vanlig väg, som är mycket brant, men som togs av unga, starka människor.

Mitt emot Niederwald-monumentet ligger staden Bingen med borgen Klopp på västra stranden, där den lilla floden Nahe faller ut i Rhein. På högra stranden ligger borgen Ehrenfels, i floden på en ö står Mäuser-tornet och på västra stranden Elisenhöjden med en minnesvård över Bismark. Och så fortgår färden med alltså nya tavlor av byar, borgar och städer på flodens båda stränder, tills vi efter en fyra timmar lång färd nå Koblenz. Den högra stranden har under hela färden varit en enda sammanhängande vingård. Och där stranden är för mycket sluttande eller brant för att matjorden och vinstockarna skola kunna få något fäste, bygger man den ena terrassen ovanför den andra och förser dem med en stenmur för jorden och planteringen att vila på.

EHRENBREITSTEIN VID KOBLENZ.

På vänstra stranden, som här och var ligger mera gömd för solens strålar, ligger vingårdarna så till, att de icke på alla ställen synas från floden. Men de finnas där i alla fall och synas även, så snart en sidodal öppnar sig på flodstranden. När bergen någon gång stupa rätt ned i floden utan att lämna rum för någon smal jordremsa, såsom vid den mycket omskrivna och omsjungna klippan Loreley, där går järnvägen i en tunnel genom bergen.

Många av Rheinsträndernas stolta slott och borgar ligger ännu i ruiner. Men flera av dem äro nu för tiden restaurerade och bebodda. Flera, som på vår korta färd voro angivna såsom ruiner, hade nu fått glas i fönstergluggarna och gardiner som fläktade för vinden samt en flaggstång på något av tornen, varifrån den tyska flaggan svajade. Det lär vara inte så ovanligt, att rika män köpa en gammal, förfallen borg med tillhörande område. Därpå restaurera de borgen helt eller delvis samt bebo den åtminstone under somrarna. Ägaren till en sådan borg hade kanske förr det i Tyskland mycket vanliga namnet Müller eller Wolf, men nu ärver han namn efter borgen och bär sedan ett vackert klingande och histo-

riskt känt namn, såsom Rheinfels eller annat dylikt.

Där Mosel tömmer sitt vatten i Rhein ligger staden Koblenz och mitt emot på högra stranden fästningen, Ehrenbreitstein med sina vallar och kaserner och en talrik besättning. Kaiser Wilhelm II lade till vid Koblenz, och vi stego av,

följde våra väskor till stationen och installerade dem där för att i frihet från dem kunna bese staden.

Vi hade gjort vår Rheintur under strålande solsken och under de mest angenäma omständigheter. Den utgör ett ljust och gott minne från vår färd mot hemmet. (Forts.)

Margareta.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

“Jo, Margareta, och därför vilja vi lita på honom, huru mörkt det än ser ut.”

Promenaden hem var långt ifrån så munter som när de gingo bort, men Margareta var knappt mindre lycklig. Visserligen var förlusten av hennes lekkamrater en stor prövning för henne, men nu hade hon i stället fått sin fars fulla förtroende, och han hade icke längre någon hemlighet för henne. När han var sorgsen, fick hon deltaga i hans sorg, och den Gud, som de båda trodde på, skulle hjälpa dem att bära sina bekymmer. Och sålunda gick Margareta hemåt vid sin fars hand mera stilla än nyss, men likväl fullt lycklig. —

Tomas Brandell hade ordnat det så, att han själv ville föra hundarna ned till byn följande morgon, ty han trodde det skulle kännas lättare för Margareta att se dem lämna deras gamla hem med honom än med en främmande. Och då han skulle gå, samlades hela familjen på trappan för att se på avresan. Mer än en gång denna morgonstund hade Margaretas ljusa lockar blandat sig med hundarnas svarta, krusiga päls, när hon med armarna slingrade omkring dem bjöd dem farväl för väl tjugonde gången.

De kommo bägge två springande tillbaka till henne, då de redan hunnit ett stycke på vägen, liksom om de vetat, att detta var det sista farväl de bjödo henne. Men så varnade Hertiginnan, att herr Brandell, som bar de två valparna i en korg, hade kommit alltför långt i förväg, och därför skyndade hon sig att hinna upp honom. Då följde Hertig också efter.

Farfar stod tyst och gav akt på Margareta, där hon stod och såg efter de bortgående så ivrigt, att hon alldeles tycktes glömma sin omgivning. Och då hon till sist med en tung, djup suck ville gå in i huset igen, lade han sin hand på hennes axel.

“Vad tänker du om detta, Margareta?” sade han.

“Om vad, farfar?”

“Om den storm, som nu har drabbat oss.”

Hon såg på honom liksom för att söka riktigt förstå hans mening. Då sade hon bestämt och frimodigt:

“Ja, den är stark, farfar, men Jesus är starkare.”

“Margareta”, sade han allvarligt, men så tystnade han igen.

“Vad är det, farfar?”

“Huru har du fått denna innerliga tro, mitt barn?” frågade han. “Jag ville ge mitt liv för att äga den på denna dystra, sorgliga morgon.”

Hon blev slagen vid hans ord och hela sätt och var tyst en stund, därpå sade hon:

“Far säger, att Jesus ger oss tron, och vi skall finna honom, när vi söker, farfar — tror du inte det?”

Han gick bort utan att svara, och Margareta gick in till tant Anna.

*

Vecka efter vecka förflöt; den friska, gröna våren förbyttes i den varma, ljusa sommaren, och den tid kom allt närmare, då tant Anna skulle lämna sitt hem

på Kullen och draga långt bort över de blåa böljorna.

Hon talade sällan om denna händelse, och när det hände, voro hennes ögon mer eller mindre dunkla. Ty hon höll mycket av sin bror, som hon nu hade styrt och ställt för i så lång tid och det lilla barnet, som hon hade vårdat med en moders ömhet i hela sju år av dess liv. Men "farbror Will", som hon hade lärt Margareta kalla sin trolovade, och vilken den lilla flickans inbillningskraft målade i de ljusaste färger, hade dock fått det starkaste greppet i hennes varma hjärta, och hon hade lovat att mot slutet av sommaren följa honom till hans engelska hem. Skeppet, med vilket han skulle komma och hämta sin brud, befann sig nu på överresan och förde honom varje dag närmare det lilla hemmet, varifrån han ville röva en av dess bästa och käraste skatter.

Men huru innerligt Margareta än höll av tant Anna, hyste hon dock ingen ovilja mot farbror Will. Man hade lärt henne hålla av honom, och hon emotsåg hans ankomst med glädje, blandad med ett slags nyfikenhet. Ty den, som kunde förmå tant Anna att resa så långt bort från sina kära, måtte vara en underbar man, menade hon. Hon hade sett hans fotografi, och hon tyckte om att betrakta den. Det var ett ansikte med en alltigenom anglosachsisk typ, med en rikedom av ljusbrunt hår, tillbakastruket från en hög, bred panna och ett par skälmska, leende blåa ögon.

Men fastän ansiktet var mildt och vackert, hade det tillika ett bestämt och manligt uttryck, som Margareta omedvetet tyckte om. En gång, då hon stått och betraktat porträttet en stund, vände hon sig plötsligt till tant Anna.

(Forts.)

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 10.

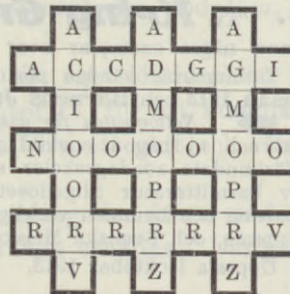
Mitt första är en ton — ett ljud,
det första barnen lära
Mitt andra bor så mången i och
även deras kära.
I mitt tredje du aldrig leva skall,
Ty då kommer ofärd och synd och fall.
Mitt hela du finner som liten ort
Vid Helespontens glittrande port.

Prisuppgift n:o 11.

När du springer och leker, min gosse
lilla,
Må du akta dig väl, att det ej går
dig illa,
Ty då kan det hända, mitt första
du får
Och som följd därav både blemmor
och sår.

Men läser du snällt och är flitig och
noga,
Att fram till studenten du ärligt vill
knoga,
Då händer det nog, att mitt andra
du får,
Där jublande glad bland kamrater du
står.
Då smyckas du grann med mitt doftande
hela
Som syskon och vänner dig rikt skall
tilldela,
Den stunden du sedan skall minnas
med fröjd
Under hela ditt liv så glad och för-
nöjd.

Prisuppgift n:o 12.

Ordna bokstäverna så, att de såväl i

de tre lodräta raderna som i de tre vågräta bilda tre namn:

1. Namnet på en gammal stad, som omtalas i bibeln;
2. En stad i Spanien;
3. Namnet på en del av ett rike.

F. 31. v. 15—17. att föra Israel ut ur träl-
domen;

L. 1. v. 18—20. att göra Israels Gud känd
för Farao och Egypten.

S. 2. v. 21—22. Gud lovar Israel att finna
nåd inför egypterna.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 27 okt.—2 nov.1913.

M. 27. 2. Mos. 3: 11—22. Moses kallas.

T. 28. v. 11. Moses ödmjukhet.

O. 29. v. 12. Moses kallas att hålla högtid
med folket;

T. 30. v. 13—14. att uppenbara Gud för
folket;

Söndagsskoltext för den 2 nov.

Allhelgonadagen.

Moses kallas.

2 Mos. 3: 11—20.

Minnesvers: Jos. 1: 9. Se, jag har
bjudit dig att vara frimodig och oförfä-
rad; så var nu icke förskräckt eller för-
sagd. Ty Herren, din Gud, är med dig
i allt vad du företager dig.

Svenska Missionsförbundets jultidningar för barn:

1. *Kring Granen och Brasan.*

Tjugufemte årgången 1913.

Denna jultidning, som med sitt goda innehåll och sina fina illustrationer, för barnen i hem och skolor blivit en kär och efterlängtd vänn, utkommer i början av november och innehåller icke mindre än sju trefärgsbilder och andra teckningar, samt julbeträktelse, berättelser, sånger och verser. Tryck och papper utmärkt gott. — Pris 25 öre i bokhandeln. För söndagsskolor, skolor, bokhandlande och prenumerantsamlare 40 % rabatt och vart 11:te ex. gratis vid direkt rekvisition hos förlaget. En utomordentligt vacker, god och stor jultidning för så billigt pris.

2. *Barnens Jul.*

Första årgången 1913.

En ny jultidning för barnen i hem och söndagsskolor. Den innehåller julbeträktelse, berättelser, sång och vers, sex fina färgtrycksbilder och andra teckningar. Papper och tryck fint och gott. — Pris 12 öre exemplaret i bokhandeln, stor rabatt vid direkt rekvisition från förlaget och vart 11:te ex. gratis.

3. *Kring Granen och Brasan 1912.*

Några tusen exemplar, som trycktes för mycket, kunna rekvireras för bara 10 öre exemplaret.

4. Av *Kring Granen och Brasan 1906.*

finnas ännu några exemplar kvar och kunna rekvireras till ett pris av 8 öre exemplaret.

Tidningarna sändas portofritt till rekvirenterna. Provark av *Kring Granen och Brasan 1913* och *Barnens Jul* sändas portofritt från förlaget.

Nettovinsten för dessa tidningar tillfaller oavkortad Svenska Missionsförbundets verksamhet och ej någon enskild person och bolag, vadan vi kunna hoppas att Svenska Missionsförbundets söndagsskolor skola genom dessa fyra billiga tidningar kunna få sina behov av barnlitteratur tillgodosett och på samma gång främja den egna missionen och skänka barnen och hemmen verkligt god läsning. Tidningarna rekvireras hos J. B. Gauffins förlag, Uppsala, och Svenska Missionsförbundets Expedition, Stockholm.

Uppsala i oktober 1913.

J. B. Gauffin.